

Mistryně, jak mohu
růst ve své
duchovní praxi?
Nebo, může mi Mistryně
říci, jak dlouho ještě,
než zlepším svoji úroveň?
Samozřejmě,
můj život zvenčí
se hodně změnil.
Pak je to v pořádku.
Ale všichni zasvěcení
říkají,
že duchovní praxe
zahrnuje dvě oblasti,
i Mistryně to říká.
Vnitřně tedy stále doufám,
a toužím realizovat
Pravdu.
Nezjistila jste ji ještě?
Neznáte
Pravdu?
Nejspíš jen
nerozumím tomu konceptu.
Není kam spěchat,
někteří lidé potřebují čas.
Nejspíš jste řekla Bohu,
dříve než jste se narodila,
„Necht' ostatní zasvěcení
rostou.“
„Mně nevádí,
že budu černá ovce.“
Ta co dělá „bee!“
Samozřejmě,
si minulost nepamatují,
ale co se týče
tohoto života,
velice po tom toužím.
Jste dost skromná.
Toužit je dobré.
Je to dobré znamení.
Čím více toužíte,
tím lépe.
Nedělejte si s tím starosti,
ano?
Dobrá, děkuji Vám, Mistryně.
Nedělejte si s tím starosti!
Samozřejmě, je v pořádku,
že chcete v duchovní praxi
růst.
Ale kam můžeme

růst?
Dovolte mi, abych vám řekla,
kam vás může Bůh umístit?
Kam vás může Bůh umístit?
Například, vaše rodina
má velký dům.
Kam vás mohou vaši rodiče
umístit?
Všichni žijete ve vašem
domě, společně
s vašimi rodiči.
Kam můžete jít?
Co více můžete
získat?
Obecně to mohu
přijmout,
ale uvnitř po tom dychtím.
Pak musíte dále
meditovat, dokud
to nezískáte.
Ještě neumíte chodit.
Není možné,
abych vás nutila běhat.
Každý je jiný.
Nejspíš máte
více karmy,
nebo to děláte schválně,
aby mohli ostatní
zasvěcení vypadat dobře.
Raději jste
pokornou osobou,
která je pomalejší
v duchovní praxi.
To způsobí, že se ostatní
budou cítit šťastnější,
protože je někdo jiný
horší, než oni.
Nejspíš jste se
obětovala.
Ale pokračujte
ve své praxi, a pak,
jednoho dne to necháte být.
Necháte být dokonce
i vnitřní vize.
Pak se
nebudete více starat.
Protože nás Bůh
skutečně, skutečně nemůže
umístit nikam jinam.
On je všude.

Vše je uvnitř
vesmíru.
Kam můžeme jít?
Ať je to první,
druhý nebo třetí svět,
jsou všechny
uvnitř Jeho příbytku.
V příbytku je mnoho
místností.
Vy můžete bydlet
v západním křídle, nebo
On může dát do západního
křídla někoho jiného.
Může vám přidělit malou
nebo větší místnost.
Může být v patře
nebo v přízemí.
Všechny jsou
uvnitř Jeho příbytku.
Jsme uvnitř
domu našich rodičů.
Děkuji Vám, Mistryně.
Já vím.
Musíme to jen přijmout
tak, jak to je, ano?
Řeknu vám, ať je to
první úroveň, druhá úroveň
nebo třetí, nevádí,
nedělejte si s tím starosti.
Já budu s vámi.
Nevidíte mne
velice rádi?
Jsem ve všech, v první,
druhé i ve třetí úrovni,
jste tedy v bezpečí.
Tomu rozumím.
Rozumíte, ano?
Nebud'te tak nedočkavá.
Ano, musíme pospíchat,
ale pokud je situace taková,
je lepší nechat to být.
I kdyby jste to nechtěla
nechat být, co můžete dělat?
Stala byste se
„ubohým Buddhou“,
a vypadala byste hrozně!
Jste tak krásná.
Řeknu vám,
touto metodou,
jsou někteří lidé schopni

meditovat osm hodin denně,
a někteří ani
osm minut.
Je to proto,
že síla je příliš silná.
Někteří lidé se nejsou
schopni během meditace
soustředit.
Přestože tam sedí,
nemohou vystoupat,
protože také
nechtějí stoupat.
Není to tak, že by vaše mysl
nechtěla stoupat,
je to vaše duše.
Říká si: „Neber si to tak.
Já nespěchám!“
My lidé
jsme stejní.
Všichni jste sem dolů sešli
seshora, nebo jste přišli
sem nahoru zespod.
Ale někteří lidé
jdou velice rychle, běží,
a někteří jdou pomalu,
jdou klidně.
„Proč spěchat?
Dříve nebo později
uvidíme Mistryni.“
Děkuji Vám.
To tedy dělá
vaše podvědomí.
Vaše duše
se takto rozhodla.
Nikdo ji nemůže nutit.
Zvolila si pomalou cestu.
Dobrá.
Duše z minulého života
je skutečně hloupá.
Vy nevíte,
jak to má být.
Vy to nevíte.
Každý člověk má své
individuální vlastnosti,
a roli, kterou má hrát.
Každý ji hraje
velice dobře, skvěle,
je do ní naprosto vložen!
Ani jeden člověk tady,
ani venku ji nehraje špatně.

Všichni jsou stejní.
To vám našeptává váš mozek.
Vaše duše se vám
směje.
Říká:
„Já jdu pomalu.
Ty jen nerozumíš.
Já vím, co mám dělat.
Já jsem mistr,
a budu si dělat, co chci já.
Ty, mozek,
nevíš nic.“
Je to naše mysl,
co si stěžuje.
Touha vychází
z naší duše.
Líbí se jí to tímto způsobem,
může tedy
toužit.
Miluje touhu,
protože
lidé s touhou
také porostou, rozumíte?
Někdy je růst pomalý,
ale když najednou poskočí,
růst je velice rychlý,
přesně takto.
Mistryně, právě jste
zmiňovala
mozek a duši.
Nastane den,
kdy bude mozek a duše
skutečně komunikovat?
Ne,
nemohou komunikovat.
Mozek je na zemi.
Jak s ním můžete
komunikovat?
Můžete s ním
trochu komunikovat.
Mozek je nám něčím,
jako služebníkem.
Samozřejmě, s ním můžete
nějak mluvit, řeknete mu,
aby vytřel podlahu,
a uklidil dům.
Kromě toho,
moc komunikovat nemůžete.
Nemůžete mu povídat
o své práci, zodpovědnosti,

vašich pocitech
nebo o vašem podnikání.
Rozumíte?
Jaký by byl cíl
hovoru?
On vám nerozumí.
(Děkuji vám.)
Dobrý den, Mistryně.
Dobrý den!
Mám otázku.
Slyšela jsem,
Mistryně říkala,
že před smrtí
nás upozorní.
Později jsem slyšela,
zasvěcení říkají,
že se to změnilo.
Ráda bych se tedy
ujistila, zda nás
upozorníte, nebo ne?
Ano,
oznámím vám to, ano.
Jistě nás Mistryně
uvědomí, když budeme
mít zemřít?
Ano, ano, uvědomím!
Doba je u každého
individuální.
Někteří se to doví brzy,
například,
měsíc dopředu.
Někteří šest měsíců dopředu,
a někteří
dokonce týden dopředu.
Je to možné?
Je to možné.
Dokonce tři dny dopředu.
U některých je to
dokonce jen den dopředu,
záleží na situaci.
Není-li člověk vázán
podnikáním, nebo jinými
věcmi, je to v pořádku
i bez upozornění.
Prostě odejdete, když máte.
Například, já mám doma
lidí, kteří se mi starají
o mé psy a ptáky.
Když tedy hodlám odjet,
řeknu: „Dobře se o ně

starejte, odjíždím.
Brzy odjedu, za pět minut,
a potřebuji někoho,
aby jel se mnou a řídil.“
Kdybych sama řídila,
a bydlela tam sama,
bez jakýchkoliv závazků,
mluvila bych do zdi?
Rozumíte?
Prostě odjedu,
když chci odjet.
Ale protože
mám řidiče, a lidi
co se starají o domácnost,
musím jim říci, kdy odjíždím.
„Ty se dále
starej o toto.“
„Ty se starej o tamto.“
„Ty připrav auto,
odjíždím
za pět minut.“
My tedy jen
urovnáme
své záležitosti,
ale neprozradíme to.
Někteří lidé
to tiše řeknou
několika zasvěceným.
V té době
vám bude naprosto jasné,
že jste to neměli říkat.
Nemá to žádný význam.
Proč to prozrazovat?
On se to pak
doví, když odejdete.
Proč si dělat starosti?
Protože, řeknete-li
jim to týden dopředu,
například,
nebo měsíc dopředu,
rozdmýcháte jejich
emoce.
A vaše nemoc
se bude stále zlepšovat
a zhoršovat.
Někdy
umíráte,
a někdy ne.
Velmi by
se to vleklo.

To proto,
že jeho nálada ovlivní vás.
Bude naléhat, abyste zůstala.
Je pohodlné,
že mu každý den uvaříte,
když jste poblíž.
Teď vám Mistryně
řekne, že do měsíce umřete,
kdo mu bude v budoucnu
vařit?
On se pak bude modlit.
Myšlenky se tedy
budou do všeho vměšovat.
Ano, ano, ano!
Vměšují se! Proč ne?
Jak můžeme rozlišovat?
Jak můžeme rozeznat,
zda se nám rozum
snaží překážet, nebo...
Proč byste to měla
v té době
vůbec rozlišovat?
Co když odchod zanedbáme?
Není na to čas.
Myslíte si,
že pak ještě
budete schopna rozlišovat?
Řeknu vám,
když přijdou andělé smrti,
nejste schopna ani myslet,
natož rozlišovat.
Nemyslete tolik,
ještě nenastal čas.
Když čas nastane,
odejdeme šťastně,
bez jakéhokoliv přemýšlení.
Protože svět
je přechodný.
Myslím, že bychom měli
být zvědaví.
Chci tedy vědět
o vlastní situaci
dopředu.
Bude snazší
se připravit.
Budete,
zvládnete to.
Bude to v té době vše
velice jasné.
Zvládnu to?

Ano, zvládnete!
Děkuji Vám, Mistryně.
Já také pomohu
věci zvládnout.
Nemáte-li žádné potíže,
pak je to fajn.
Máte-li nějaké potíže,
modlete se k Mistryni,
a ona také pomůže.
Jinak,
co by dělala,
stála vedle vás?
Ale v té době vám
to bude velice jasné.
Není nic,
čemu byste nerozuměli.
Nebudete cítit
závislost na ničem.
Budete nadšeni,
a vy to víte.
V té době
nebude naše duše stejná.
Rozumíte? (Ano.)
Nebude stejná.
Například člověk,
který byl dlouho
ve vězení.
Každý den
tam musel pracovat.
Někdy mohl hrát
s ostatními hazardní hry,
karty,
a hádal se, vyžadoval
různé věci.
Možná hodně kouřil,
maloval obrázky
a další věci,
dělal různé věci,
rozumíte?
Ale kdybyste věděli,
že zítra jdete domů,
zajímaly by vás ještě
ty věci?
Vy víte, že toto vše
zanecháte ve vězení.
Zda vytvoříte
ještě jednu sochu,
nebo namalujete ještě obraz,
to už moc neužijete.
Už vás to ani nezajímá,

rozumíte?
V té době vám to bude
velice, velice jasné.
Máme tedy nechat
naše srdce v klidu,
a dělat,
co máme dělat ve světě?
Ano, odejdete,
odejdete.
Děkuji Vám, Mistryně.
Rádo se stalo.
Dobrý den Mistryně.
Mám
rychlou otázku.
Má to souvislost s myslí.
Právě jste
o tom mluvila.
Cítím, že jsem
přesně to
o čem jste teď mluvila.
Moje mysl je velice přesná,
jedna je jedna, dvě jsou dvě,
velice přísná v některých
věcech. Proto
to požaduji
od sebe i od ostatních.
Kdyby někdo,
nebo dokonce nějaký
zasvěcený, toto perfektně
nedodržel,
například,
přišel o pět minut později,
byla bych velice naštvaná.
Rozumím.
Ale teď cítím, že to není
moc v souladu
a vašim učením,
chci to tedy změnit.
Ale mysl
má prostě ráda tuto přesnost.
Samozřejmě, samozřejmě...
Když jdou věci podle
řádu, jsem šťastná.
Samozřejmě.
Jak to mohu změnit,
a navyknout mysl,
aby se trochu změnila?
Jednoduše napište nové
podmínky nebo pravidla.
Například, vaše mysl byla

minule nastavena:
Zavřu dveře,
pokud přijдете pozdě.
Tentokrát to úplně
změňte, a vaše mysl
bude vědět,
že už to není stejné.
Takto to
přijmete.
Teď, zavře-li někdo
dveře včas,
budete naštvaná také.
Řeknete si: „Proč?
Řekla jsem, že otevřeme
dveře i lidem, kteří
přijdou pozdě.
Proč zase zavíráte
dveře.“
V tom okamžiku
budete naštvaná na to,
co jste dělala v minulosti.
Jen to tak udělejte.
Vše vytváříme my,
a pak nemáme rádi
žádné změny.
Teď, když to
změníte sama,
budete jednat obdobně.
Později, když někdo jiný
nebude následovat,
budete naštvaná.
Tak to chodí.
Když si tedy zvyknete
na toto, na tamto
si zvyknete později.
Nedělejte si starosti!
Je to jen otázka času.
Sama to přijmete,
pak budete v pohodě.
Děkuji Vám.
Rádo se stalo.
Mám jen jednu otázku.
Zdá se, že pořadí v jakém
jsem vstoupil do samádhi,
je obrácené.
Dříve, během meditace,
když jsem se cítil
velice prázdný,
hned bych toho nechal.
Dnes,

když pracuji, nebo řídím,
někdy se moje mysl
vyprázdňuje,
a cítím, jako by moje duše
opouštěla tělo.
Někdy, když řídím,
najednou cítím,
že moje tělo levituje.
Nemeditoval jsem.
Co to tedy bylo?
Rozumím.
Měl jsem docela obavy,
a myslel jsem si,
jestli to není abnormální.
Nemějte strach.
Je to dobré!
Je to v pořádku!
Váš duch
nemusí nutně
odejít v rozmezí
dvou, tří hodin.
Myslel jsem si, že mám
odejít jen během meditace.
Já vím, já vím.
Někteří lidé prostě
nemohou odejít,
ať medituji jakkoli usilovně.
Někdy se to stalo
na několik vteřin,
když jsem pracoval.
Já vím, já vím.
Někdy medituji
celý den,
ale nic se neděje.
Jakmile si lehnu,
že budu spát, páni!
Je to taková záře. Ano?
Ano, je to prostě tak.
Děkuji Vám, Mistryně.
Toto vše je normální.
Jste tak roztomilí.
Pojd'te, pojd'te, pojd'te.
Stojí za to,
že jsem sem přijela,
alespoň se dobře zasměju.
Žáci mají tedy jít
za svým posláním.
Jděte přirozeným směrem.
Děkuji Vám, Mistryně.
Jsem Vám opravdu

Titul: TV_595 Praktikovat s lehkostí III

velice vděčná.